

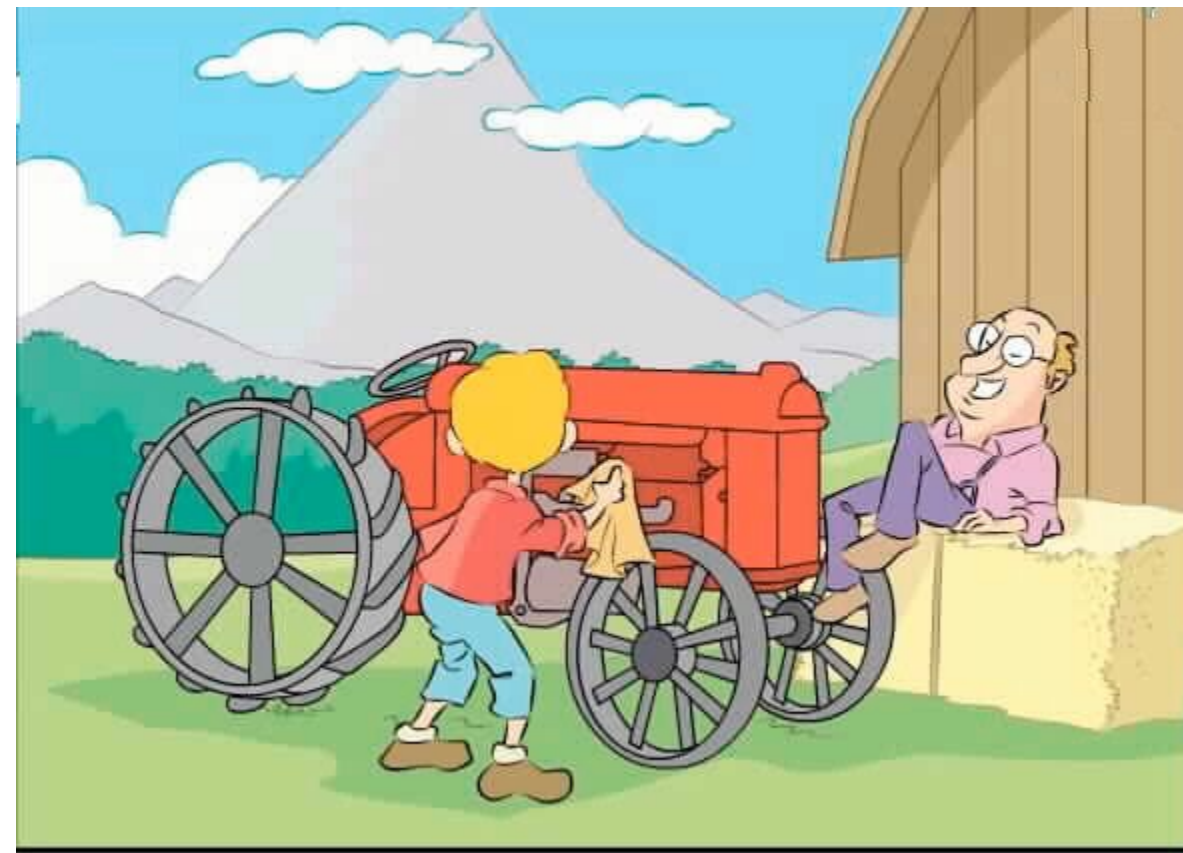

הענן

סיפר רוג'ד קר
ציירו סונה ויעקב

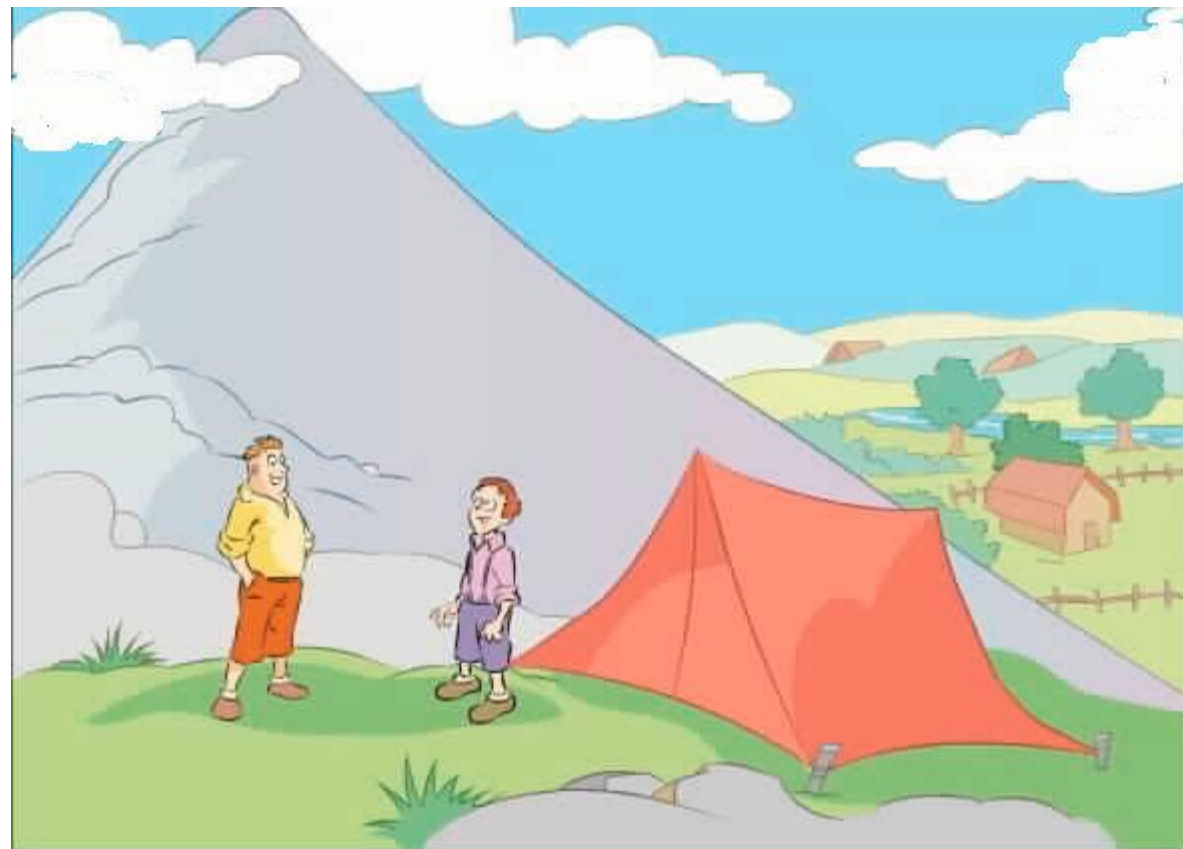
"כשהיינו בני עשר הוא היה בערך גדול כמוני. אחרי בית הספר ובסופי השבוע עשינו את הכל מה שעשו הילדים האחרים באזור. דגנו בנחל ושחינו בו בקיץ, טיילנו ביערות וטפסנו על הר העננים הזה שם. כך קראו לו כי תמיד נראו עננים סביב הפסגה שלו.

"הייתי מאוד רוצה שהענק יחזור" אמר סבא, כשדוד ניקה את הטרקטור אחרי יום העבודה, "הוא חסר לי מאוד."

כשהיינו בני אחת-עשרה הגעתי בקושי לגובה של חגורה שלו.

הרשו לנו גם להקים מחנה על ההר והלכנו לשם מתי שרק הייתה לנו הזדמנות לכך. אבל כשענק הגיע לגיל עשר, התחיל לגדול מהר מאוד.

הוא היה גדול מדי כדי להיכנס לביתו ונאלץ לישון
במתבן. הוא גם נעשה חזק, כפי שהיה גדול. הוא לא
הלך יותר לבית הספר אלא עבד במשק של המשפחה
שלו.

בגיל שתים-עשרה ראשי היה מול הברכיים שלו.
אמנם נשארנו חברים טובים אבל כבר לא ראינו זה את
זה לעתים קרובות.

גם בדרך לשוק הוא משך את העגלה, או אפילו נשא אותה על כתפו.
הבעיה הייתה רק שהוא אכל המון. אמא אמרה שמעייף אתה מאוד לבשל בשבילו.

A
באותם הזמנים לא היו לנו מכוניות ולא טרקטורים. היו לנו רק סוסים. אבל הענק לא התעסק עם סוסים כשחרש את חלקת האדמה של משפחתו, היה לו יותר פשוט למשוך את המחרשה בעצמו.

ולעס קצת יותר מהעננים. שאלתי אותו מה הטעם הזה והוא הרים אותי ונתן לי לנגוס. זה לא טעם לי בכלל, אבל הוא אמר שהעננים טעימים לו יותר מכל מאכל שאכל עד כה. היו עננים שהיה להם טעם של רפרפת והיו שטעמם היה כמו דייסת צימוקים, של גבינה שוויצרית או חביתת ביצים. זה היה תלוי מאין הם הגיעו לכאן, החלטנו.

אבל יום אחד הלכנו שוב למחנה שלנו על ההר. הגענו עד הפסגה. באותם הימים הענק נשא אותי על כתפיו, כי לעלות לשם דרוש היה לו רק צעד אחד או שניים. היינו רטובים והיה לנו קר, ורצינו להתייבש בשמש, אבל העננים הסתירו אותה. ענק כרע על הפסגה, הוריד קצת מהעננים ולעס אותם. וזה שינה את חיינו. זה האוכל הטעים ביותר שטעמתי אי-פעם, אמר

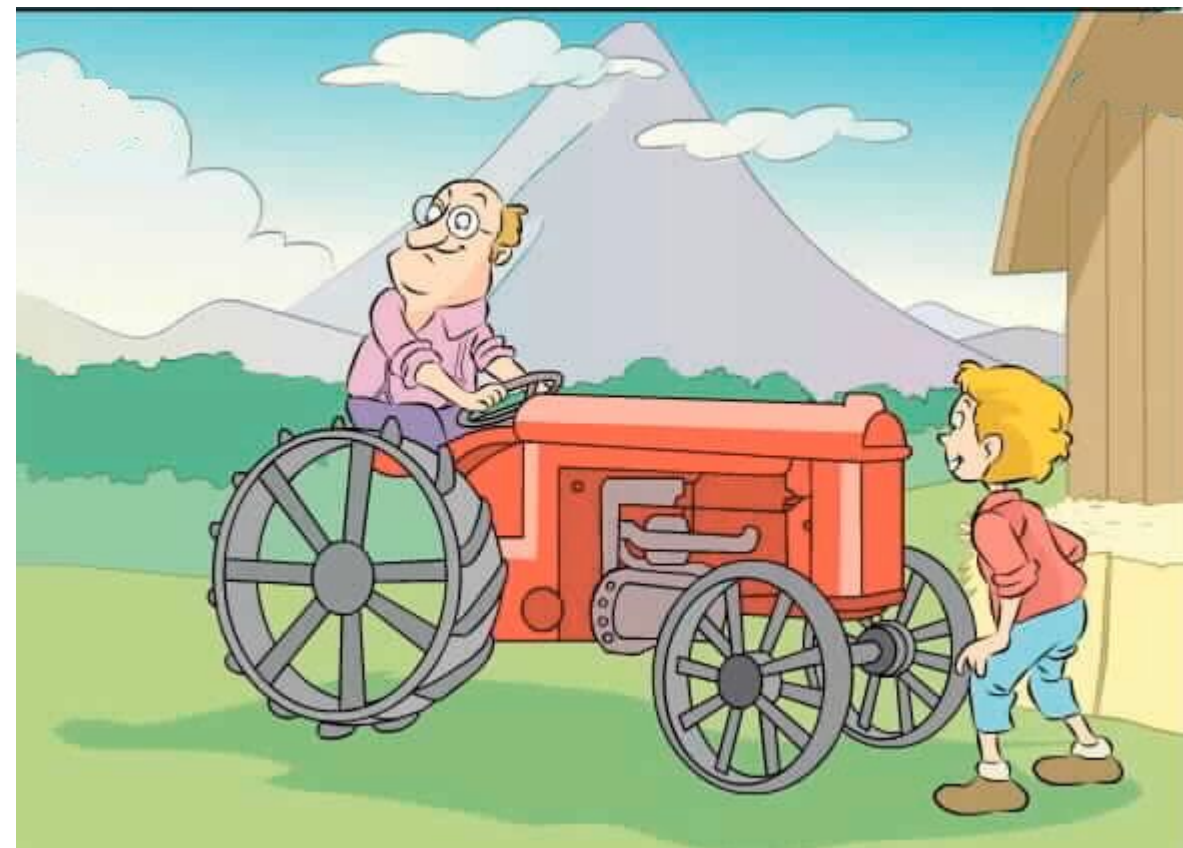
לא היו עננים בסביבה ולא ירד גשם. למעשה הייתה לנו בצורת של ממש. והרוח העיפה גם את האדמה היבשה. אנשים אמרו שזה באשמתו של הענק. הם אמרו שעליו ללכת משם ולאכול עננים במקום אחר. אבל זה היה הרי ביתו, והוא לא רצה לעזוב."

הוא כה אהב את העננים שבנה לעצמו קן על הר העננים וחי שם כשלא עבד במשק. כולם היו מרוצים ובמיוחד אמו. היא הבריאה ממש וגזרתה התעגלה יפה אחרי שלא הייתה צריכה לבשל יותר בשבילו. אבל אז הרגישו האנשים שהדשא מתחיל להתייבש והיבולים מצטמצמים. וגם הנחל הפסיק לזרום.

"לאן הוא הלך?" שאל דוד. סבא הניע כתפיים.

סבא קם ועלה על הטרקטור כדי להכניסו לסככה.
"אבל עכשיו הכל נעים וירוק כאן בסביבה" אמר דוד "גם
הנחל זורם. היום דגתי שם דג גדול".
סבא הסכים "כן, זה הכל חזר כשחברי הענק עזב."

סבא הניע את הטרקטור "הוא התפוצץ לסערת ברקים
והפך לגשם שוטף.."

"הוא כנראה הגיע לכל מקום" אמר "זה בגלל שאכל את
כל העננים האלה. האנשים הרגילו אותו כל כך שהוא
התנפח כמו ענן סערה."
"ואז..?" שאל דוד.

